

Staf Vanslembrouck, Oostendenaar in De Ronde

Hoewel de Ronde van Frankrijk alweer een paar weken achter ons ligt, dacht ik onlangs nog eens terug aan de periode waarin er wél nog ijzersterke Flandriens waren die keer op keer een prachtige Ronde neerzetten. Eén van die eerste karaktercoureurs was beslist Staf Vanslembrouck.

In de beginjaren van de Ronde waren de 'koersfietsen' nog erg zwaar gebouwd. Bovendien mochten de renners in geval van pech niet de hulp van een ander invoeren. Vandaar dat onze coureurs doorgaans met een paar tubes over hun schouders de lange, helse bergtochten afwerkten.

Bij de renners uit onze regio denk ik meteen aan Berten Dejonghe uit Middelkerke die alle Rondes heeft meegereden in de periode 1921-26. Zo heeft hij ondermeer de eens langste Ronde gewonnen die toen werd verreden van Brest naar Les Sables d'Orbonne, goed voor een afstand van 412 kilometer. Een andere bekende wielrenner uit die periode was Oostendenaar Staf Vanslembrouck, die aan de Hoge Barriere langs de Torhoutsesteenweg woonde.

Helletocht

In het jaar 1926 veroverde Staf in de derde rit van Metz naar Duinkerken de gele trui. De renners hadden het na hun vertrek uit Metz zwaar te verduren gekregen want men was niet alleen 's avonds laat om 22 uur vertrokken, onderweg kregen de Flandriens herhaaldelijk af te rekenen met spijkerwerpers die alleen maar Frans wilden zien winnen. In diezelfde etappe kon Berten Dejonghe tweede worden.

Maar liefst zeven dagen droeg Staf Vanslembrouck dat jaar de gele trui : van Duinker-

Staf Vanslembrouck, een van de eerste Flandriens.

ke tot Bayonne. Toen kwam die rit die men nog steeds bestempelt als de meest onmenselijke etappe uit de hele Tourgeschiedenis : de tocht van Bayonne naar Luchon. De coureurs waren om middernacht van start gegaan want er stonden 325 km op het menu. Om 3 uur was het evenwel beginnen met het gevolg dat er onderweg ettelijke renners 'sneuvelden'. Tegen 23 uur was nog maar de helft van alle nog in koers zijnde deelnemers binnen. Winnaar van die helletocht werd Lucien Buysse. De laatste renner zou negen uur later, om 3 uur 's nachts arriveren.

Verkleumd

De befaamde ploegleider én verslaggever Karel Van Wijnendaele schreef later in zijn *Tourmemoires* : „Ik zie Staf Vanslembrouck nog toekomen : 't was 10 uur in de avond. Het regende nog steeds. Raymond Decorte was erbij. Op hun rug droegen ze een zak om zich te beschutten tegen de regen en de koude. Toen het controleblad getekend diende

te worden, kon geen van de twee. Hun vingers waren veel te stram.” Staf en Raymond hadden zonder enige straatverlichting en in een verschrikkelijk weer, tussen een stroom van water en keien de Aubisque, de Tourmalet en de Peyresourde moeten beklimmen. Op de Aubisque had Staf af te rekenen gekregen met een defekte fiets. Er zat niets anders op dan te voet naar boven te trekken. Laat in de nacht ontdekten de Tourorganisatoren, onder leiding van berggidsen, twintig zieke en onderkoelde renners die in het donker verdwaald waren geraakt.

Slechts 14de...

Einde de jaren '40 leerde ik Staf persoonlijk kennen. Samen met Wardje Simoens heb ik diverse keren met hem een kaartje gelegd in café Le Pélican aan de Alfons Pieterslaan. Staf had toen dichtbij een textielwinkel. Diverse keren, terwijl de kaarten gedeeld werden, heeft hij toen verteld over die moordende rit in 1926. „Ik zag onderweg een jongetje met een kleinere fiets. Ik stelde

hem voor om voor 500 frank zijn vélo te kopen en zo met mijn fiets aan de hand naar boven zijn gereden. Voor die prijs had het ventje zeker vier of vijf rijwielen kunnen kopen maar hij weigerde op mijn voorstel in te gaan. Er zat dus niets anders op dan te voet verder te klimmen. Toen kwam ik bij een smid maar die mocht mij tot overmaat van ramp niet helpen : ik zou gediskwalificeerd worden... En toch ben ik nog eens naar de Ronde terug gegaan : twee jaar later.”

In 1928 won Staf Vanslembrouck zelfs twee ritten, nl. Brest-Vannes en Luchon-Perpignan. In diezelfde Ronde kon Staf bovendien nog tweemaal beslag leggen op een tweede plaats en eenmaal op een derde. Ondanks deze mooie prestaties strandde Staf, tot ieders ontgoocheling, op de 14de plaats in de eindrangschikking. Maar tegenwoordig zou dit voor onze Belgische coureurs een fantastische prestatie zijn...

Flandriens

In 1929 reed Staf Vanslembrouck zijn laatste Ronde. Hij wist één rit te winnen : Brest-Vannes en één keer tweede. Na 1929 reed Staf nog diverse koersen in eigen land en talloze keren mocht hij als overwinnaar naar huis keren. Niet zelden waren aan deze wedstrijden ook pittige anedotes verbonden, die we wegens plaatsgebrek niet kunnen beschrijven.

Maar wie meer te weten wil komen over onze Flandriens moet beslist eens een werk lezen van Karel Van Wijnendaele, die onze Vlaamse coureurs tekent met een liefde en fierheid die Conscience met zijn «Leeuw van Vlaanderen» zou doen blozen.

Enkele jaren na Staf Vanslembrouck mochten onze conteren nog fier zijn op de prachtige Rondeprestaties van Romain Maes (in 1935) uit Westkerke en Sylvere Maes (in 1936 en 1939) uit Gistel.

Staf Vanslembrouck overleed op 7 augustus 1968 op 66-jarige leeftijd.

(Omer Vilain)